

• Debrief •

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΙΣΧΥΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Γράφουμε για τις επιχειρήσεις, την οικονομία, τις γεωπολιτικές έριδες, την επέλαση της τεχνολογίας, τον κόσμο που ξέραμε και χάνουμε και τον κόσμο που έρχεται και δεν γνωρίζουμε. Σήμερα θα ασχοληθούμε με πιο σοβαρά πράγματα. Ναι, υπάρχουν πολύ πιο σοβαρά πράγματα.

Προχθές, 3 Δεκεμβρίου, ήταν η Εθνική και Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία. Και στην αντίληψή μας έπεσε Δελτίο Τύπου της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρία. Τί προκύπτει από αυτό; Ότι αν η ζωή είναι δύσκολη για όλους, είναι πολλαπλά δύσκολη για τους ανθρώπους με αναπηρία. Σταχυολογούμε, ενδεικτικά, και μόνο τα εξής:

- 6 στους 10 αντιμετωπίζουν "Πάντα/συνχρόνως" ή "Μερικές φορές", εμπόδια προσβασιμότητας στις δημόσιες υπηρεσίες, στις δομές υγείας, καθώς και στους δημόσιους, κοινόχρηστους χώρους
- στην εργασία, το 56%
- στην εκπαίδευση το 66%
- το 75% των ατόμων με αναπηρία (με μέτριους ή σοβαρούς περιορισμούς δραστηριότητας) εκτιμάται ότι διαθέτει μηνιαίο διαθέσιμο ατομικό εισόδημα από €0 έως €675 τον μήνα, ενώ τα 3/4 των ατόμων με σοβαρούς περιορισμούς/σοβα-

ρή αναπηρία εκτιμήθηκε ότι τοποθετούνται σε ατομικά εισοδήματα από €0 έως €600 μηνιαίως

- το 82% των νέων 15-24 ετών και το 49,2% των ατόμων ηλικίας 25-34 ετών δεν έχουν εργαστεί ποτέ
- στις ηλικίες 35 έως 54 ετών, μόνο το 44,3% του συνόλου των συμμετεχόντων με αναπηρία ή/και χρόνιες παθήσεις (ανεξαρτήτως σοβαρότητας της αναπηρίας) εργάζεται κατά το διάστημα αναφοράς
- μόνο το 33% όσων αναφέρουν σοβαρή αναπηρία είναι ενταγμένο στην εργασία
- 4 στα 10 άτομα με αναπηρία (40,4%) αντιμετωπίζουν "μεγάλη δυσκολία" ή "δεν μπορούν καθόλου" να ολοκληρώσουν καθημερινές ή συνήθειες δραστηριότητες χωρίς να λάβουν υποστήριξη ή βοήθεια από άλλο άτομο

Τα στοιχεία αυτά προκύπτουν από το 1ο Τακτικό Βαρόμετρο Δικαιωμάτων των ατόμων με αναπηρία, χρόνιες ή/και σπάνιες παθήσεις, το οποίο είναι διαθέσιμο [εδώ](#). Αξίζει να του ρίξουμε μια ματιά.

Χωρίς απολύτως καμία πρόθεση, αλλά με τον κίνδυνο να καταστώ μελοδραματικός, θα ήθελα στο σημείο αυτό να μοιραστώ την περίπτωση κοντινού μου προσώπου – όπως

μου την έχει περιγράψει -, το οποίο έχει παιδί με κάποια ζητήματα.

Πρώτον, από τη στιγμή που εντοπίστηκε το ζήτημα, στη σκέψη του υπάρχει "πάντα ένα σύννεφο". Η χαρά, η επιτυχία, η ευτυχία, υπάρχουν, δεν χάθηκαν. Αλλά και το "σύννεφο" είναι πάντα εκεί, σαν μια αδιόρατη ενόχληση.

Δεύτερον, ο φόβος για το... μετά. Μπορεί η προοπτική του τέλους της ζωής είναι από μόνη της τρομακτική – για όλους μας υποθέτω –, το ίδιο πρόσωπο, όμως, τρέμει περισσότερο πλέον για το μετά του παιδιού του. Θα τα καταφέρει μόνο του; Θα μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του απέναντι στις αναποδιές; Θα μπορέσει να εργαστεί; Θα το εκμεταλλευτούν; Θα το σεβαστούν; Και η λίστα με τα σχετικά ερωτήματα συνεχίζεται επί μακρόν.

Για να μην απεραντολογώ, το ζητούμενο θα πρέπει να είναι μια κοινωνία που θα σπάσει κάθε εμπόδιο για όλα τα μέλη της. Μια κοινωνία που θα δίνει τη δυνατότητα στους ανθρώπους με αναπηρία να συμμετέχουν επί ίσοις όροις. Γιατί σε τελική ανάλυση, αυτή δεν είναι μόνο μια πολιτισμένη, αλλά και μια πανίσχυρη κοινωνία.

Γιάννης Παλιούρης
giannis@notice.gr